

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 368/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť advokáta [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Čadca sp. zn. 1 T 88/2010 zo 16. marca 2017 v spojení s uznesením sp. zn. 1 T 88/2010 zo 6. novembra 2017 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 88/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2018 doručená sťažnosť advokáta [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ku ktorému malo dôjsť uznesením Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 88/2010 zo 16. marca 2017 v spojení s uznesením sp. zn. 1 T 88/2010 zo 6. novembra 2017, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, ako aj pre namietané porušenie základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 88/2010 (ďalej aj „namietané konanie“).

2. Z predloženej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ bol v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1 T 88/2010 ustanoveným obhajcom obvineného. Návrhom na priznanie odmeny podaným na okresnom súde 15. decembra 2006 si sťažovateľ uplatnil nárok na odmenu za obhajobu v celkovej sume 1 653,37 €, ktorú vyčíslil v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 T 88/2010 zo 6. marca 2013 rozhodol o jeho návrhu tak, že mu priznal odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 1 403,94 €. Odmenu za prevzatie a prípravu zastúpenia a odmenu za výsluch svedka sťažovateľovi nepriznal, pretože vykonanie týchto úkonov nebolo preukázané. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť dôvodiac, že výsluch svedka vykonal, k návrhu na priznanie odmeny doložil kópiu zápisnice o jeho výsluchu, a preto mu odmena za tento úkon patrí. Sudca uznesením č. k. 1 T 88/2010-303 z 13. augusta 2015 sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol s tým, že predložená zápisnica nebola kompletná a v spisovom materiáli nebol ani po dôslednom preskúmaní žiaden dôkaz o realizácii tohto úkonu.

3. Dňa 11. septembra 2015 sťažovateľ podal opätovne návrh na priznanie odmeny za obhajobu týkajúci sa nepriznanej odmeny za jeden úkon – výsluch svedka doplnený o kópie dokladov zabezpečených z vyšetrovacieho spisu a žiadal priznať sumu 134,50 €. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 T 88/2010 zo 16. marca 2017 jeho návrh na priznanie odmeny zamietol. I proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú sudca uznesením sp. zn. 1 T 88/2010 zo 6. novembra 2017 zamietol. Toto rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 9. apríla 2018.

4. Vo vzťahu k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy uzneseniami okresného súdu zo 16. marca 2017 a 6. novembra 2017 sťažovateľ kriticky uvádza, že okresný súd dvakrát rozhodol o zamietnutí návrhu na priznanie odmeny za ním špecifikovaný úkon a nevykonal všetky úkony k preukázaniu vykonania tohto úkonu. Porušenie práva na prerokovanie jeho

veci bez zbytočných prieťahov vidí v tom, že o jeho návrhu na priznanie odmeny rozhodol okresný súd po viac ako 6 rokoch a o podanej sťažnosti rozhodoval ešte dva a pol roka, celkovo bolo teda o jeho návrhu rozhodované takmer 9 rokov, pričom priznaná odmena mu dosiaľ nebola vyplatená.

5. Na tomto základe sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] ... na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 88/2010 bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenia Okresného súdu Čadca č. k. 1T 88/2010 zo dňa 6.11.2017 a uznesenia Okresného súdu Čadca č. k. 1T 88/2010 zo dňa 16.3.2017 a nariaďuje Okresnému súdu Čadca vo veci opätovne rozhodnúť.

Základné právo [REDAKOVANÉ] ... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 88/2010 bolo porušené.

Okresnému súdu Čadca v konaní vedenom pod spisovou značkou 1T 88/2010 sa prikazuje, aby konal bez zbytočných prieťahov a priznanú odmenu obhajcovi vyplatil bez zbytočných prieťahov.

[REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 3 000 eur (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Čadca povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Okresný súd v Čadci je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia vo výške 172,16 eur...“.

II.

6. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a súčasne sa domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

II. 1 K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 1 T 88/2010 zo 16. marca 2017

9. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z princípu subsidiarity plynie, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri

zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

10. Napadnutým rozhodnutím je okrem iného i uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 T 88/2010 zo 16. marca 2017 vydané vyššou súdnou úradníčkou. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca okresného súdu uznesením sp. zn. 1 T 88/2010 zo 6. novembra 2017, čo v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu zo 16. marca 2017. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II. 2 K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 1 T 88/2010 zo 6. novembra 2017

11. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu zo 6. novembra 2017, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa podaná proti uzneseniu, ktorým vyššia súdna úradníčka nevyhovela jeho návrhu na priznanie odmeny za jeden úkon – výsluch svedka v sume 134,50 €, ústavný súd v prvom rade uvádza, že podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže

stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

12. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu uvedených práv však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

13. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Skutočnosť, že sťažovateľ s názorom okresného súdu nesúhlasí, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a ani sama osebe nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Okrem toho, reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (IV. ÚS 340/04).

14. Ústavný súd navyše považuje za potrebné zdôrazniť, že pochybenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (IV. ÚS 170/08, II. ÚS 64/09) alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014). Vychádzajúc z uvedených ústavne relevantných úvah, ústavný súd pristúpil k prieskumu podanej ústavnej sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní.

15. Ako vyplýva z príloh pripojených ku sťažnosti, o odmene sťažovateľa ako ustanoveného obhajcu bolo právoplatne rozhodnuté uznesením č. k. 1 T 88/2010-293 zo 6. marca 2013, ktorým mu okresný súd z uplatnenej sumy 1 653,37 € priznal odmenu v celkovej výške 1 403,94 €. Sťažovateľ návrhom z 9. septembra 2015 opätovne žiadal o priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov za úkony, za ktoré mu nebola už označeným rozhodnutím odmena priznaná, a to v sume 134,50 €. Okresný súd napadnutými uzneseniami návrh sťažovateľa zamietol, v čom sťažovateľ vidí porušenie svojho práva na spravodlivý súdny proces.

16. V danom prípade ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 33/2010, IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 72/2013) vyhodnotil predmet sporu tak, že ide o vec nižšieho významu (o tzv. bagateľnú vec). Vychádzal z toho, že ak Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“, účinný od 1. júla 2016) vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi v mimoriadnom opravnom konaní (podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v prípade bagateľných vecí je v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) CSP neprípustné), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti

rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagatelnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu – intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011). Vo veci sťažovateľa o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde.

17. V takýchto prípadoch nad ochranou práv prevažuje záujem na vytvorení systému, ktorý umožní súdom efektívne a v primeranej dobe poskytovať ochranu označeným právam v konaniach, ktoré sú svojou povahou skutočne zložité po vecnej i právnej stránke a kde hrozí väčšia ujma na právach účastníkov, ako to je v sporoch s minimálnou hodnotou.

18. Vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha ústavnej ochrany v spore o sumu, ktorá je zjavne bagatelná (134,50 €), ústavný súd na základe dosiaľ uvedeného pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II. 3 K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 88/2010

19. Predmetom tejto časti sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 88/2010, ktorý (údajne) ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nevyplatil sťažovateľovi ako ustanovenému obhajcovi odmenu priznanú mu právoplatným rozhodnutím.

20. I v tomto smere ústavný súd najskôr poukazuje na svoju judikatúru, v zmysle ktorej o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným prietahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre

nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

21. Je nepochybné, že namietané konanie vo veci sťažovateľa bolo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené i v časti, v ktorej sa rozhodovalo o odmene ustanovenému obhajcovi, čo znamená, že sťažovateľ sa so svojou sťažnosťou na ústavný súd obrátil v čase, keď už tento prostriedok nápravy vo vzťahu k namietanému konaniu okresného súdu nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd rozhodnutím ešte pred doručením sťažnosti ústavnému súdu vykonal všetky zákonom predpokladané úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa, a preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

22. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že právo na konanie bez zbytočných prietahov možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie štátneho orgánu o právach a povinnostiach jeho účastníkov, lebo len takéto rozhodnutie môže skončiť stav právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 62/2001). Štádium vyplatenia odmeny, ktorá bola ustanovenému obhajcovi priznaná právoplatným rozhodnutím nie je konaním, ktorého výsledkom má byť rozhodnutie štátneho orgánu a odstránenie stavu právnej neistoty, a preto za daného stavu ani nemôže dochádzať k porušeniu práva obsiahnutého v označenom článku ústavy. Ústavný súd i na tomto mieste zdôrazňuje, že účelom čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, ku ktorej vo veci sťažovateľa nepochybne došlo ešte pred podaním

sťažnosti ústavnému súdu. Situácia, s ktorou sa sťažovateľ obrátil na ústavný súd požadujúc ústavnú ochranu zastrešovanú čl. 48 ods. 2 ústavy však pod obsah a účel tohto práva nepatrí. Sťažovateľ, ktorý má právnické vzdelanie, má v danej situácii možnosť (a vo vzťahu k podaniu ústavnej sťažnosti i povinnosť) využiť všetky dostupné prostriedky, ktoré mu právny poriadok poskytuje na to, aby sa k právoplatne priznanej odmene dostal, na jej nevyplatenie okresný súd upozornil, resp. ju v krajnom prípade od okresného súdu inak vymáhal. Z ústavnej sťažnosti však nevyplýva, že sa o využitie týchto prostriedkov aspoň pokúsil, a preto sa jeho sťažnosť v tejto časti javí aj ako neprípustná (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Odhliadnuc od uvedeného, ústavný súd prostredníctvom okresného súdu zistil, že právoplatne priznaná odmena bola 25. júna 2018 sťažovateľovi vyplatená.

23. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu však v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2018